

Arrest

nr. 337 990 van 17 december 2025
in de zaken RvV X en RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 februari 2025 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 december tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zaak gekend onder het algemeen rolnummer X.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die stelt de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, kwam volgens zijn verklaringen op 16 mei 2024 toe op het Belgische grondgebied. Op 28 mei 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Hoewel vingerafdrukkenonderzoek in het kader van een vergelijking op basis van de centrale gegevensbank van Eurodac, noch op basis van het Visum Information System tot een treffer leidde, bleek uit het paspoort van verzoeker dat de Spaanse diplomatieke post te Lagos op 30 april 2024 een visum had afgeleverd aan verzoeker, geldig van 9 mei 2024 tot 1 juni 2024.

1.3. Verzoeker werd verzocht om zich op 14 juni 2024 terug aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), doch kwam niet opdagen (Administratief dossier, Inventaris van de stukken (hierna: AD), stuk 10 en 11).

1.4. Op 21 juni 2024 werden de Spaanse instanties, met toepassing van artikel 12.2 van verordening 604/2013 nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming over te nemen.

1.5. Op 17 juli 2024 nam de raadsman van verzoeker contact op met de DVZ om te melden dat verzoeker wegens ziekte niet aanwezig kon zijn op zijn gehoor van 14 juni 2024. Er werd gevraagd of verzoeker een nieuwe afspraak kon verkrijgen (AD, stuk 19).

1.6. Aangezien het in punt 1.4. vermelde verzoek niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin III-verordening gestelde termijn van 2 maanden werd beantwoord, werd Spanje, met toepassing van artikel 22.7 van de Dublin III-verordening, op 22 augustus 2024 de verantwoordelijke lidstaat. Spanje werd hiervan op 23 augustus 2024 op de hoogte gebracht (AD, stuk 17).

1.7. Op 23 augustus 2024 werd verzoeker, per e-mail gericht aan zijn raadsman, uitgenodigd voor een gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat op 3 september 2024 zou plaatsvinden (AD, stuk 19).

1.8. Op 3 september 2024 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening (AD, stuk 24).

1.9. Dezelfde dag werd aan de persoon van verzoeker een uitnodiging betekend om zich op 26 september 2024 opnieuw aan te bieden (AD, stuk 22).

1.10. Op 6 september 2024 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op 26 september 2024 aan de persoon van verzoeker betekend (AD, stuk 29 en 48). Tegen voormelde beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Op 26 september 2024 werd tevens aan de persoon van verzoeker een uitnodiging betekend om op 15 oktober 2024 aanwezig te zijn op een eerste gesprek met een ICAM-coach (AD, stuk 29, p. 11-13). Verzoeker kwam niet opdagen voor dit gesprek (AD, stuk 32).

1.12. Op 6 november 2024 aanvaardden de Spaanse instanties alsnog, met toepassing van artikel 12.2 van de Dublin III-verordening, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het door de verzoeker in België ingediende verzoek tot internationale bescherming (AD, stuk 30).

1.13. Op 18 november 2024 neemt verzoekers raadsman per e-mail contact op met de DVZ met de vraag of aan verzoeker een nieuwe datum kan worden gegeven voor een ICAM-gesprek. In zijn schrijven wijst de raadsman erop dat verzoeker sinds de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in mei 2024 op straat leeft, zonder vaste verblijfplaats. Dit verzoek wordt op 20 november 2024 ingewilligd en verzoeker wordt middels een e-mail gericht aan zijn raadsman uitgenodigd voor een opvolgingsgesprek op 26 november 2024 (AD, stuk 33).

1.14. Op 26 november 2024 vindt een eerste ICAM-gesprek plaats. Verzoeker verklaart een week bedenktijd te willen alvorens een beslissing te nemen over een vrijwillige terugkeer naar Spanje. Uit het verslag van dit gesprek blijkt dat verzoeker niet over een adres beschikt (AD, stuk 34). Op dezelfde dag wordt aan de

persoon van verzoeker een uitnodiging betekend om op 3 december 2024 aanwezig te zijn voor een volgend gesprek met de ICAM-coach (AD, stuk 35).

1.15. Op 3 december 2024 verklaart verzoeker tijdens zijn tweede ICAM-gesprek dat hij, na overleg met zijn advocaat, besloten heeft om niet vrijwillig terug te keren naar Spanje (AD, stuk 40). Er wordt vervolgens aan de persoon van verzoeker een *“uitnodiging voor de organisatie van zijn overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat”* betekend, waarbij verzoeker gevraagd wordt om zich op 10 december 2024 aan te bieden bij de DVZ (AD, stuk 39 en 43).

1.16. Op 10 december 2024 biedt verzoeker zich niet aan bij de DVZ.

1.17. Op 23 januari 2025 neemt de raadsman van verzoeker per e-mail contact op met de DVZ om te informeren naar een stand van zaken met betrekking tot het dossier van verzoeker. Een medewerker van de Dublin Unit Belgium deelt op dezelfde dag aan de raadsman mee dat *“het Dublin-akkoord met Spanje op dit moment verlopen (lijkt) te zijn”* en dat verzoeker zich kan aanbieden *“bij het Registratiecentrum (...) om het nodige nazicht te doen wat betreft de verantwoordelijkheid van België”* (AD, stuk 46).

1.18. Op 11 februari 2025 biedt verzoeker zich aan bij het registratie- en aanmeldcentrum van de DVZ. Aan verzoeker wordt meegedeeld dat de overdrachtstermijn voor een Dublintransfer nog niet verstreken was (AD, stuk 45).

1.19. Op 13 februari 2025 wordt vastgesteld dat verzoeker *“op 10.12.2024 uitgenodigd (werd) voor de organisatie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat met vasthouding te dien einde. Hij was niet aanwezig en heeft geen contact genomen om dit te melden / de reden die hij vermeldt, wordt niet beschouwd als geldige reden.”* (AD, stuk 47).

1.20. Op dezelfde dag deelt de gemachtigde aan de Spaanse autoriteiten mee dat de overdracht dient uitgesteld te worden, aangezien verzoeker ondergedoken is (AD, stuk 49).

1.21. Op 13 februari 2025 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot betekening van de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing, die op 14 februari 2025 per drager ter kennis werd gebracht van verzoeker op zijn gekozen woonplaats bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), betreft de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer X, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, S 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de heer, die verklaart te heten:

naam: N. (...)

voornaam: H. (...) K. (...)

geboortedatum: 11.11.1990

geboorteplaats: Oheze-Naka

nationaliteit : Nigeria

het voorwerp van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 13.02.2025

Overwegende dat op 22/08/2024 een akkoord werd bekomen van lidstaat Spanje op grond van artikel 22(7) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29§1 van de Dublin Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29§2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9§2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 2952 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 26/09/2024 een beslissing 'bijlage 26quater' kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn/haar verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat artikel 51/5, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) het volgende stelt : "Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving. Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt. Overwegende dat een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, in ondermeer in de volgende gevallen:

5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd (...);

Overwegende dat artikel 74/22 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: "Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugnrijvings-, terugkeer of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan." ;

Overwegende dat artikel 74/22 § 2 stelt : "De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, terugnrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt. Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. "

Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden te communiceren aan onze diensten (artikel 74/22 § 1 3°).

Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt in persoon te verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel (artikel 74/22 § 1 4°).

Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt bereikbaar en beschikbaar te blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel (artikel 74/22 § 1 6°).

Overwegende dat op 13.02.2025 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29§2 van de Dublin Verordening omdat:

Betrokkene diende op 28/05/2024 een verzoek om internationale bescherming in. Op 14/06/2024 daagde hij niet op voor het dublininterview.

Op 03/09/2024 kon het dublininterview uiteindelijk plaatsvinden.

Op 06/09/2024 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd hem in persoon betekend op 26/09/2024. Bij de betekening ontving hij ook de uitnodiging om op 15/10/2024 aanwezig te zijn bij het ICAM-gesprek. Daarbij werd hij nadrukkelijk, zowel schriftelijk op de uitnodiging als mondeling, gewezen op de medewerkingsplicht die op hem rust en die hem verplicht om opvolgafspraken zoals onder andere ICAM-gesprekken bij te wonen en de gevolgen indien hij deze plicht niet zou respecteren.

Op 15/10/2024 daagde betrokkene niet op voor het ICAM-gesprek. Hij nam niet tijdig contact op met onze diensten. Zijn advocaat nam slechts op 18/11/2024 contact op met onze diensten met de vraag om een nieuwe afspraak voor betrokkene. Hoewel betrokkene rijkelijk te laat was, besloot de hiërarchie om betrokkene een nieuwe datum te geven voor het ICAM-gesprek. Betrokkene werd opnieuw uitgenodigd voor het ICAM-gesprek op 26/11/2024.

Op 26/11/2024 vond het ICAM-gesprek plaats. Betrokkene werd geïnformeerd over zijn administratieve situatie, zijn mogelijkheden, en de mogelijke risico's. Betrokkene verklaarde een week bedenktijd te willen

alvorens een beslissing te nemen over een vrijwillige terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat. Hij ontving de uitnodiging om op 03/12/2024 aanwezig te zijn bij het volgende ICAM-gesprek. Bij het tweede ICAM-gesprek werd hij nogmaals ingelicht over zijn administratieve situatie. Betrokkene verklaarde dat hij na overleg met zijn advocaat besloten had om niet vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Hierop ontving hij in persoon de uitnodiging om op 10/12/2024 om 10.30 uur aanwezig te zijn bij onze diensten te Pachecolaan 44, 1000 Brussel met het oog op de organisatie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in een gesloten centrum te dien einde. Bij deze uitnodiging werd betrokkene nogmaals gewezen op de medewerkingsplicht die op hem rust, alsook de gevolgen indien hij deze plicht niet respecteert.

Op 10/12/2024 daagde betrokkene niet op bij onze diensten te Pachecolaan 44, 1000 Brussel, hoewel hij meerdere keren werd gewezen op de medewerkingsplicht die op hem rust en de gevolgen indien hij deze plicht niet respecteert. Hij nam geen contact op met onze diensten om dit te melden, noch legde hij elementen neer die zijn afwezigheid zouden kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene onttrekt zich opzettelijk aan onze diensten die belast zijn met de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, teneinde deze overdracht te voorkomen, terwijl hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet respecteren ervan werd geïnformeerd. Uit al het voorgaande dienen onze diensten te besluiten dat betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.”

1.22. Op 6 december 2025 wordt een administratief rapport wegens illegaal verblijf opgesteld, nadat verzoeker geïntercepteerd werd door de politie van de politiezone VLAS (AD, stuk 60).

1.23. Op 6 december 2025 beslist de gemachtigde tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit besluit, hierna het overdrachtsbesluit met beslissing tot terugleiding naar de grens genoemd, is het voorwerp van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die bij de Raad gekend is onder rolnummer RvV X en luidt als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

*de heer die verklaart te heten,
naam : N. (...)
voornaam : H. (...) K. (...)
geboortedatum : 11.11.1990
geboorteplaats : Oheze-Naka
nationaliteit : Nigeria*

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Spanje.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene wordt vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Spanje. Op 21.06.2024 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Spanje met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 13.02.2025 werden de Spaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 06.12.2025 aan de politie van Vlas dat hij niet kan terugkeren naar Nigeria omdat het daar gevaarlijk is. Betrokkene verklaart geen gezinsleven noch minderjarige kinderen in België te hebben en geen medische problemen die het hem onmogelijk maken om terug te keren naar Spanje of zijn land van herkomst

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele

reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Spanje, door de Spaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Spanje. De betrokkene maakte tijdens het politieverhoor en/of het verhoor in het gesloten centrum bovendien geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Nigeria, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Spanje, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain> niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Spanje momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Spanje door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Spanje en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten,

waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Spaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Spanje, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven noch minderjarige kinderen in België te hebben en geen medische problemen die het hem onmogelijk maken om terug te keren naar Spanje of zijn land van herkomst

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat [...]”.

2. Samenvoeging

De beide zaken zijn dermate verknocht dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is dat ze worden samengevoegd. Het gegeven dat de Raad enerzijds kennis moet nemen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in die zin dat krachtens artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk wordt behandeld, en anderzijds van een gewone vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, staat daar niet aan in de weg, nu beide vorderingen, eens het uiterst dringende karakter ervan is aangenomen, op eenzelfde procedureel spoor terechtkomen.

3. Ambtshalve wijst de Raad er op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Gelet op artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. De vordering is dan ook onontvankelijk in de mate dat ze is gericht tegen deze beslissing tot vasthouding.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet specificeert verder:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

4.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 13 februari 2025 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

Aangezien de bestreden beslissing een “andere” beslissing is in de zin van artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, die niet als een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden gekwalificeerd, is de vordering enkel ontvankelijk indien verzoeker “gelijktijdig” de verwijderingsmaatregel(en) waaraan hij onderworpen is, en waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, of imminent is, in uiterst dringende noodzakelijkheid aanvecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad niet enkel een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingeleid tegen de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer (rolnummer RvV X), maar ook een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen het recente overdrachtsbesluit met beslissing tot terugleiding naar de grens (rolnummer RvV X).

Onderhavige vordering, gesteund op artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet dient, hoewel die geen teruggedrijvings- of verwijderingsbeslissing tot voorwerp heeft, als ontvankelijk te worden beschouwd. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

5. Over de vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. De cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende het uiterst dringende karakter.

5.2.1. De Raad stelt vast dat sedert 7 december 2025 wordt vastgehouden en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn overdracht naar Spanje. Gelet op het gestelde in 39/82, § 4, tweede lid en artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota's met opmerkingen.

5.2.2. Het uiterst dringende karakter van de vorderingen wordt aangenomen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.3. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen met betrekking tot de beslissing tot betekening van de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 13 februari 2025

5.3.1. Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernst van de middelen onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 17 maart 2025 waarbij de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werd gevorderd van de beslissing tot betekening van de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 13 februari 2025, hierna de eerste bestreden beslissing genoemd.

5.3.2. In het verzoekschrift van 17 maart 2025 voert verzoeker de schending aan van artikel 29 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5, § 6 en 74/22, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker verwijt de gemachtigde tevens een beoordelingsfout.

Verzoeker licht zijn middel concreet als volgt toe:

"(...)

a. De motieven van de bestreden beslissing

De motieven om de overdrachtstermijn te verlengen vinden steun in volgende elementen volgens de bestreden beslissing:

Er werd een bijlage 26quater genomen ten aanzien van verzoeker, die aan hem betekend werd op 26.09.2024.

In toepassing van artikel 51/5, §6 van de Vreemdelingenwet kan de termijn om verzoeker over te dragen aan Spanje verlengd worden in overeenstemming met de Europese regelgeving, indien deze overdracht wegens gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken. Deze bepaling stelt dat er sprake is van onderduiken indien de betrokkene zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. De bestreden beslissing verwijst nog naar de 5de overweging van deze paragraaf, waarin gesteld wordt dat er sprake is van een vermoeden van onderduiken indien de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van de betrokkene werd opgelegd, niet werd gerespecteerd.

Verder verwijst de bestreden beslissing naar de bepalingen van artikel 74/22, §1 en §2 die betrekking hebben op de medewerkingsplicht die op de betrokkene rust.

Vervolgens stelt de beslissing dat verzoeker bij de betekening van de bijlage 26quater uitdrukkelijk op deze medewerkingsplicht werd gewezen die inhoudt dat hij opvolgafspraken, zoals onder andere ICAMgesprekken, dient bij te wonen, alsook op de gevolgen indien hij deze plicht niet zou respecteren.

Nadat er een nieuwe ICAM-afpraak werd toegekend op 26.11.2024, na contact door zijn advocaat (stuk 3), waarop verzoeker aanwezig was, stelt de bestreden beslissing dat hij werd geïnformeerd over zijn administratieve situatie, zijn mogelijkheden en de mogelijke risico's.

Ook op het tweede ICAM-gesprek op 03.12.2024 stelt de bestreden beslissing dat verzoeker nogmaals werd ingelicht over zijn administratieve situatie, maar dat verzoeker verklaarde dat hij besloten had om niet vrijwillig terug te keren naar Spanje.

Hierop ontving hij een uitnodiging om op 10.12.2024 aanwezig te zijn bij de DVZ met het oog op de organisatie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat met vasthouding in en vanuit een gesloten centrum te dien einde. Opnieuw werd verzoeker, volgens de bestreden beslissing, gewezen op de medewerkingsplicht en de gevolgen indien hij deze plicht niet respecteert.

Aangezien verzoeker niet op deze afspraak is opgedaagd, hoewel hij meerdere keren op de medewerkingsplicht en de gevolgen van het niet respecteren werd gewezen en deze niet heeft gerespecteerd, besluit de beslissing dat hij zich opzettelijk onttrokken heeft aan de diensten die belast zijn met de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat teneinde deze overdracht te voorkomen.

Uit al het voorgaande besluit de beslissing dat verzoeker als ondergedoken dient te worden beschouwd en dat de overdrachtstermijn verlengd dient te worden tot 18 maanden vanwege het 'verdwijnen' van verzoeker. Deze motivering is om verschillende redenen problematisch en onvoldoende zorgvuldig gemotiveerd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en diens uitlegging van het begrip 'onderduiken' en het 'opzettelijk onttrekken aan de autoriteiten'.

b. Artikel 29, lid 2 van de Dublin III-Verordening: interpretatie door het Hof van Justitie van de Europese Unie van de notie 'onderduiken' en zich 'opzettelijk onttrekken aan de autoriteiten'

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-Verordening, dat stelt dat de termijn van overdracht verlengd kan worden tot maximaal 18 maanden als de betrokken persoon onderduikt:

"2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt." (eigen onderlijning)

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Jawo (arrest van 19 maart 2019, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218) verduidelijkt dat de Dublin III-Verordening geen definitie van het begrip 'onderduiken' bevat en hierover geen nadere toelichting verstrekt (overwegingen 53 en 54). Het zegt hierover het volgende:

"In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen." (§56-57)

Het Hof verduidelijkt eveneens dat de verlenging van de overdrachtstermijn van 6 naar 18 maanden slechts dient plaats te vinden in uitzonderlijke gevallen, wanneer de overdracht materieel onmogelijk is:

"In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking." (§60)

Wanneer een persoon zijn verblijfplaats verlaat zonder de nationale autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen, kan een vermoeden van onderduiken worden toegepast door diezelfde autoriteiten:

“Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.” (§62)

Dit vermoeden kan worden toegepast wanneer de nationale autoriteiten de persoon op de hoogte hebben gebracht van de informatieplicht conform artikel 5 van de Opvangrichtlijn enerzijds, en wanneer de betrokkene op een later tijdstip de mogelijkheid heeft om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich aan de nationale autoriteiten te onttrekken anderzijds:

“Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.” (§64-65 – Eigen onderlijning)

Na een analyse kwam het Hof tot de volgende conclusie:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.” (Eigen onderlijning)

Uit deze analyse blijkt aldus duidelijk dat op de verzoeker de plicht rust om de verwerende partij op de hoogte te brengen in geval hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten, maar ook dat hem niet verweten kan worden dit niet gedaan te hebben op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn verplichtingen én dat de verzoeker de mogelijkheid behoudt om aan te tonen dat hij een geldige reden had om de autoriteiten niet in te lichten en hij niet de bedoeling had zich aan de autoriteiten te onttrekken.

Het Hof oordeelde dus in het arrest Jawo dat het begrip ‘onderduiken’ “uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten” (eigen onderlijning).

Vooraleer er kan besloten worden dat een verzoeker om internationale bescherming “onderduikt”, dienen er met andere woorden twee elementen voorhanden te zijn:

- 1) Een materieel element: de persoon wordt niet aangetroffen op het door de autoriteiten gekende adres;*
- 2) Een moreel, intentioneel element: de doelbewuste intentie in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming om zich te onttrekken aan de nationale autoriteiten.*

Uw Raad heeft zich bij deze interpretatie aangesloten in een arrest in Verenigde Kamers, nr. 237.903 van 2 juli 2020.

Ten slotte dient nogmaals gewezen te worden op het uitzonderlijke karakter van de verlenging van de overdrachtstermijn van 6 naar 18 maanden, waaruit afgeleid kan worden dat deze uitzondering op restrictieve wijze geïnterpreteerd dient te worden – wat door Uw Raad in bovengenoemd arrest werd bevestigd:

“De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (VK) 2 juli 2020, arrest nr. 237 903).

In het kader van het zogenaamd ‘aanklampend terugkeerbeleid’ werden nieuwe wetswijzigingen doorgevoerd in Vreemdelingenwet omtrent de Dublinoverdracht, die het concept ‘onderduiken’ en ‘medewerkingsverplichting’ specificeren. In casu kan naar volgende bepalingen van de Vreemdelingenwet verwezen worden, die eveneens vermeld worden in de bestreden beslissing:

Artikel 51/5, §6 van de Vreemdelingenwet:

“Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in de volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem is toegewezen overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, of deze toegewezen opvangstructuur heeft verlaten, en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Federaal Agentschap voor

Opvang van Asielzoekers informeert zonder verwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten;

2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

4° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;

5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;

6° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Artikel 74/22 van de Vreemdelingenwet

“§ 1. Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, teruggrijpings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.

Deze medewerkingsplicht houdt in:

1° het meewerken aan zijn identificatie en die van zijn vergezellende familieleden door het verstrekken van de elementen die nodig zijn voor de vaststelling of de verificatie van de identiteit, onder meer de elementen betreffende de naam en voornaam, de nationaliteit, de geboorteplaats en -datum, de land(en) van herkomst en/of van eerder verblijf, de reisroutes, de reisdocumenten en de biometrische gegevens;

2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden, in voorkomend geval door bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om een geldig reisdocument te verkrijgen in te dienen, door alle informatie en verklaringen te verstrekken die nodig zijn om een dergelijk document te verkrijgen, door met deze autoriteiten samen te werken, door zich persoonlijk bij deze autoriteiten aan te bieden, en, wanneer daarom wordt verzocht, door het bewijs te leveren van de ondernomen stappen om de reisdocumenten te verkrijgen;

3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden;

4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;

7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;

8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel;

9° het verzenden aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel.

§ 2. De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, terugnrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking.”

Waar de Belgische regelgeving echter een uitvoering vormt van een Europese Verordening, zoals de Dublin III-Verordening en zoals hierboven aangehaald, blijft de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie ter interpretatie van de bepalingen in deze Dublinverordening onverrichter zake van toepassing, specifiek met betrekking tot het concept 'onderduiken' in onderhavig geval.

c. Wat het materieel element betreft

In casu moet vastgesteld worden dat het vermoeden dat verzoeker de door hem toegekende woonplaats heeft verlaten niet van toepassing is.

Dit blijkt ten eerste uit de motieven van de bestreden beslissing, dat hierover geen enkele motivering bevat. Verwerende partij heeft niet eens gecontroleerd of het materieel element om van 'onderduiken' te kunnen spreken, vervuld is. Bijgevolg kan, bij gebrek aan enige motivering hieromtrent, niet gesteld worden dat dit ter discussie staat.

Ten tweede blijkt dit ook uit de feitelijke gegevens.

Verzoeker heeft nooit een woonplaats toegekend gekregen in toepassing van de Opvangwet, gelet op een algeheel gebrek aan materiële bijstand dat hem werd toegekend, waardoor hij bezwaarlijk deze toegekende woonplaats verlaten kon hebben. Verzoeker heeft geen vaste woonplaats en verbleef lange tijd op straat.

Doordat er geen vaste woonplaats werd toegekend, kan verzoeker evenmin verweten worden deze verlaten te hebben. In ieder geval staat dit niet ter discussie in de bestreden beslissing.

Deze situatie is gedurende de procedure, sinds zijn aankomst in België, ongewijzigd gebleven en blijkt ook uit verschillende elementen in het dossier.

Reeds vanaf het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker woonplaatskeuze gedaan op het adres van het CGVS, in overeenstemming met artikel 51/2, tweede lid Vreemdelingenwet.

Deze situatie is ongewijzigd gebleven. Zo werd ook de bestreden beslissing op het adres van het CGVS betekend, waar verzoeker deze heeft afgehaald op 04.03.2025.

Ten tweede heeft ook verzoekers raadsheer, nadat hij door verzoeker geconsulteerd werd, zijn situatie nogmaals kenbaar gemaakt en verduidelijkt bij de DVZ door middel van diens tussenkomst van 18.11.2024, waarin met name werd gewezen op het feit dat verzoeker op straat verbleef, zonder vaste verblijfplaats:

“Mijn cliënt verblijft sinds de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in mei 2024, al ongeveer zes maanden dus, op straat, zonder vaste verblijfplaats. Hij heeft nood aan medische en sociale bijstand en heeft mij vandaag geconsulteerd met het oog op juridische bijstand. Hij had geen enkel benul van zijn procedure, zijn rechten en plichten, reden waarom er ook geen beroep werd ingediend tegen de bijlage 26quater (waarvan de termijn inmiddels is verstreken bovendien).” (stuk 3).

Volledigheidshalve moet hierbij nogmaals benadrukt worden dat deze situatie geenszins ter discussie staat en dat verzoekers raadsheer bovendien ook benadrukt heeft dat hij steeds ter beschikking stond voor verdere vragen of informatie indien nodig met betrekking tot de situatie van verzoeker (stuk 3). Zo heeft hij ook op 23.01.2025 en op 11.02.2025, twee dagen voordat de bestreden beslissing werd genomen, nogmaals contact opgenomen met de DVZ om naar een stand van zaken in het dossier te vragen, waarna geheel onverwacht, en achteraf bleek ook foutief, werd meegedeeld dat de termijn voor de Dublin-overdracht was

verstrekken en verzoeker dus onterecht in de veronderstelling verkeerde dat zijn procedure werd verdergezet in België (stuk 4 en stuk 5).

Verzoeker was dus, ondanks zijn precaire verblijfssituatie, steeds via zijn advocaat bereikbaar, met wie verwerende partij meermaals gecommuniceerd heeft en waarvan dus verondersteld kan worden dat het hiervan op de hoogte was.

Gelet op wat voorafgaat, kan niet betwist worden dat verwerende partij wist of had moeten weten waar verzoeker verbleef of minstens dat verzoeker geen vaste verblijfplaats heeft bij gebrek aan toekenning van een opvangplaats omwille van de voortdurende situatie die een gebrek tot opvangvoorzieningen in stand houdt.

d. Het moreel element: de bedoeling om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten

Uit bovenstaande elementen blijkt dus voldoende dat er geenszins sprake was van een situatie waarbij het materieel element van de notie 'onderduiken' van toepassing is in onderhavig geval.

Bijgevolg dient onderzocht te worden of verwerende partij kon besluiten dat verzoeker de intentie had om zich te onttrekken aan de overdrachtsprocedure, op basis van de loutere vaststelling dat hij zich niet heeft aangeboden op een afspraak die een vasthouding, en dus vrijheidsberoving, tot doel had met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de overdrachtsmaatregel.

Hoewel het arrest in de bovengenoemde zaak Jawo niet onmiddellijk een antwoordt biedt op onderhavig geval, vermits dit louter betrekking had op het verlaten van de opgelegde woonplaats, wat zoals eerder gezegd niet van toepassing is in casu, blijkt de 'intentie' om zich met opzet te onttrekken aan de autoriteiten, volgens deze rechtspraak niettemin een belangrijk en doorslaggevend criterium te zijn.

Verzoeker betwist niet dat hij nagelaten heeft naar de afspraak bij de DVZ te gaan die zijn vrijheidsberoving en de overdracht naar Spanje met dwang tot doel had.

Daarom stelt de vraag zich of het niet nakomen van een dergelijke afspraak met het oog op de gedwongen organisatie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat met vasthouding in een gesloten centrum en dus het niet nakomen van een afspraak waarvan de betrokkene weet dat hij er van zijn vrijheid beroofd zal worden, kan gekwalificeerd worden als een situatie van 'onderduiken' waarbij de betrokkene zich 'opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten'.

Bij de beoordeling van het intentioneel karakter moet veel belang gehecht worden aan het onvrijwillige, vrijheidsontnemende karakter van deze maatregel, dat bij deze beoordeling doorslaggevend is.

Dat verzoeker werd uitgenodigd voor een afspraak met het oog op vasthouding in een gesloten centrum en een gedwongen overdracht naar Spanje gaat namelijk volstrekt in tegen de vrije wil en het fundamentele recht om zichzelf niet onder druk aan dergelijke dwangmaatregelen te onderwerpen, gelet op het uitzonderlijke karakter van de vrijheidsontneming die een objectieve rechtvaardiging vereist.

Door de overdrachtstermijn op deze manier te verlengen, wordt met name toegelaten dat verwerende partij personen in eenzelfde situatie zoals verzoeker, voor een onvrije, illusoire keuze plaatst: met name akkoord gaan met een vrijheidsberovende maatregel en vastgehouden worden in een gesloten centrum met het oog op een gedwongen overdracht of de overdrachtstermijn verlengd zien worden tot 18 maanden.

Verzoeker kan dus niet verweten worden niet ingestemd te hebben met een gedwongen vrijheidsberoving die hem onder aanzienlijke, ongeoorloofde druk werd opgelegd. Dat het nietnakomen van een dergelijke maatregel op straffe van een verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden geschiedt, is onwettig.

Deze maatregel is dan ook onverenigbaar met het fundamentele recht van verzoeker om zich niet vrijwillig te laten opsluiten en zich van zijn vrijheid te laten beroven, gelet op het ingrijpende karakter van een dergelijke maatregel en de objectieve rechtvaardigingsgronden die exhaustief moeten worden toegepast om een dergelijke vrijheidsberoving te rechtvaardigen.

Een maatregel die tot doel heeft de keuze te maken tussen het zich vrijwillig aanbieden met het oog op een gedwongen vasthouding (wat op zich al een contradictio en dus onverenigbaar met elkaar is) en verondersteld worden ondergedoken te zijn en de overdrachtstermijn dus verlengd zien te worden tot 18 maanden, is onverenigbaar en manifest strijdig met artikel 29.2 van de Dublinverordening en schendt het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast schendt de bestreden beslissing ook de bepaling van artikel 51/5, §6, derde lid, 5° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan deze beslissing werd genomen en de op haar rustende motiveringsplicht in dit verband.

Overeenkomstig deze bepaling wordt een vreemdeling namelijk geacht te zijn ondergedoken indien deze de 'minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd'. Echter, moet vastgesteld worden dat verwerende partij geheel nalaat te motiveren of en welke minder dwingende maatregel voor vasthouding in geval van verzoeker werd opgelegd en in welke mate verzoeker deze niet gerespecteerd heeft.

Wat de verwijzing naar artikel 74/22, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet betreft, moet opgemerkt worden dat verwerende partij nalaat te motiveren in welke mate deze bepalingen van belang zijn bij en een invloed hebben op de beoordeling van het begrip 'onderduiken' in het geval van verzoeker en dat de motivering van de bestreden beslissing wat dat betreft gebrekkig is, zowel wat de feitelijke als de juridische motieven betreft.

Artikel 74/22 heeft namelijk louter betrekking op de medewerkingsplicht als een van de verplichtingen die op de vreemdeling rust in het kader van een overdracht, teruggedrijving, terugkeer of verwijdering, zonder dat artikel 51/5, §6, derde lid, 5° Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, hieraan enige sancties verbindt.

In het geval verwerende partij zou opwerpen dat er tot het onderduiken van verzoeker kan besloten worden in overeenstemming met artikel 51/5, §6, derde lid, 3° juncto artikel 74/25, §2 van de Vreemdelingenwet, waarin bepaald wordt dat de vreemdeling die niet meewerkt aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van de overdrachtsprocedure, geacht wordt te zijn ondergedoken in toepassing van artikel 51/5, §6, moet vastgesteld worden dat deze bepaling niet van toepassing is vermits de bestreden beslissing enerzijds niet genomen werd in toepassing van de derde overweging van artikel 51/5, §6, derde lid maar in toepassing van de vijfde overweging, die louter betrekking heeft op het niet respecteren van een minder dwingende maatregel en anderzijds ook dat verzoeker zich, in tegenstelling tot wat deze derde overweging betreft, op de twee gesprekken heeft aangeboden die voor het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 werden gepland.

De afspraak waarop verzoeker zich niet heeft aangeboden op 10.12.2024 had namelijk geen gesprek in het kader van dit aanklappende begeleidingstraject tot doel, maar de vasthouding van verzoeker met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de overdrachtsbeslissing en valt als dusdanig niet onder deze categorie.

Minstens laat verwerende partij na dit te motiveren en schendt met deze juridisch onvoldoende correcte motivering dan ook de op haar rustende formele en materiële motiveringsplicht.

Bovendien schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel door aan het niet-nakomen van een afspraak met het oog op vasthouding in een gesloten centrum de consequentie te verbinden dat er sprake is van 'onderduiken' en het zich 'opzettelijk onttrekken aan de autoriteiten' zonder zich hierbij te baseren op andere gegevens in het dossier die hier een ander licht op kunnen werpen en die aanleiding kunnen geven tot het besluit dat hiervan sprake is.

Zo kon er, twee dagen voordat de bestreden beslissing genomen werd, bezwaarlijk sprake geweest zijn van een situatie van 'onderduiken', waarbij verzoeker 'verdwenen' zou geweest zijn zoals de bestreden beslissing het stelt, vermits hij zich door toedoen van verwerende partij zelf nota bene te goeder trouw aangeboden heeft bij de DVZ in de veronderstelling dat de termijn van de Dublinoverdracht verstreken was en zijn procedure kon verdergezet worden in België (stukken 4-5).

Samengevat, kan niet worden besloten tot het onderduiken van verzoeker, waarbij zelfs van 'verdwijnen' sprake is, met het oog op het zich opzettelijk onttrekken aan de autoriteiten in de gegeven omstandigheden louter omwille van de wens van verzoeker om zich niet vrijwillig te onderwerpen aan een gedwongen maatregel die de beroving van zijn vrijheid tot gevolg heeft, zonder hierbij in overweging te nemen dat verzoeker wel degelijk naar beide opvolgingsgesprekken is geweest, zich via zijn advocaat, gelet op zijn precaire verblijfssituatie, beschikbaar hield voor de autoriteiten en er op een bepaald moment zelfs te goeder trouw op kon vertrouwen, door foutieve informatie van de DVZ, dat de Dublin-overdrachtstermijn verstreken was en zich bijgevolg twee dagen voor de bestreden beslissing werd genomen spontaan had aangeboden bij de diensten van verwerende partij.

Het intentioneel element van de notie 'onderduiken' is niet vervuld.

Door te besluiten tot de verlenging van de overdrachtstermijn als consequentie van het niet-nakomen van een afspraak met het oog op vasthouding in een gesloten centrum, schendt verwerende partij artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast schendt verwerende partij met de motieven van de bestreden beslissing eveneens artikel 51/5, §6 van de Vreemdelingenwet en de op haar rustende motiveringsplicht door onvoldoende te motiveren op basis van welke feitelijke elementen er sprake is van een risico op onderduiken omwille van het niet-respecteren van een minder dwingende maatregel voor vasthouding.

De schorsing van de bestreden beslissing dient dan ook te worden bevolen.”

5.3.3. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

5.3.4. Artikel 29.2 van de Dublin III-verordening, in het licht waarvan de schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden beoordeeld, luidt als volgt:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

5.3.5. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat Spanje zich op 22 augustus 2024 stilzwijgend akkoord heeft verklaard met het in punt 1.4. vermelde terugnameverzoek. Bijgevolg verstreek de termijn van zes maanden waarbinnen de gemachtigde ertoe was gehouden verzoeker over te dragen aan Spanje in principe op 22 februari 2025. Echter, op 13 februari 2024 besliste de gemachtigde dat verzoeker als ondergedoken kan worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot achttien maanden wordt verlengd.

Dit ‘onderduiken’ is blijkens de eerste bestreden beslissing gestoeld op volgende vaststellingen:

“Overwegende dat op 13.02.2025 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29§2 van de Dublin Verordening omdat:

Betrokkene diende op 28/05/2024 een verzoek om internationale bescherming in. Op 14/06/2024 daagde hij niet op voor het dublininterview.

Op 03/09/2024 kon het dublininterview uiteindelijk plaatsvinden.

Op 06/09/2024 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd hem in persoon betekend op 26/09/2024. Bij de betekening ontving hij ook de uitnodiging om op 15/10/2024 aanwezig te zijn bij het ICAM-gesprek. Daarbij werd hij nadrukkelijk, zowel schriftelijk op de uitnodiging als mondeling, gewezen op de medewerkingsplicht die op hem rust en die hem verplicht om opvolgafspraken zoals onder andere ICAM-gesprekken bij te wonen en de gevolgen indien hij deze plicht niet zou respecteren.

Op 15/10/2024 daagde betrokkene niet op voor het ICAM-gesprek. Hij nam niet tijdig contact op met onze diensten. Zijn advocaat nam slechts op 18/11/2024 contact op met onze diensten met de vraag om een nieuwe afspraak voor betrokkene. Hoewel betrokkene rijkelijk te laat was, besloot de hiërarchie om

betrokkene een nieuwe datum te geven voor het ICAM-gesprek. Betrokkene werd opnieuw uitgenodigd voor het ICAM-gesprek op 26/11/2024.

Op 26/11/2024 vond het ICAM-gesprek plaats. Betrokkene werd geïnformeerd over zijn administratieve situatie, zijn mogelijkheden, en de mogelijke risico's. Betrokkene verklaarde een week bedenktijd te willen alvorens een beslissing te nemen over een vrijwillige terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat. Hij ontving de uitnodiging om op 03/12/2024 aanwezig te zijn bij het volgende ICAM-gesprek. Bij het tweede ICAM-gesprek werd hij nogmaals ingelicht over zijn administratieve situatie. Betrokkene verklaarde dat hij na overleg met zijn advocaat besloten had om niet vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Hierop ontving hij in persoon de uitnodiging om op 10/12/2024 om 10.30 uur aanwezig te zijn bij onze diensten te Pachecolaan 44, 1000 Brussel met het oog op de organisatie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in een gesloten centrum te dien einde. Bij deze uitnodiging werd betrokkene nogmaals gewezen op de medewerkingsplicht die op hem rust, alsook de gevolgen indien hij deze plicht niet respecteert.

Op 10/12/2024 daagde betrokkene niet op bij onze diensten te Pachecolaan 44, 1000 Brussel, hoewel hij meerdere keren werd gewezen op de medewerkingsplicht die op hem rust en de gevolgen indien hij deze plicht niet respecteert. Hij nam geen contact op met onze diensten om dit te melden, noch legde hij elementen neer die zijn afwezigheid zouden kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene onttrekt zich opzettelijk aan onze diensten die belast zijn met de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, teneinde deze overdracht te voorkomen, terwijl hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet respecteren ervan werd geïnformeerd. Uit al het voorgaande dienen onze diensten te besluiten dat betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd."

5.3.6. Verzoeker betoogt dat er niet kan besloten worden dat hij ondergedoken is louter omwille van zijn wens om zich niet vrijwillig te onderwerpen aan een gedwongen maatregel die de beroving van zijn vrijheid tot gevolg heeft, en dat verweerder niet in overweging neemt dat verzoeker wel degelijk op 26 november 2024 en 3 december 2024 naar het opvolgingsgesprek bij de ICAM-coach is geweest, zich via zijn advocaat beschikbaar hield voor de autoriteiten, en zich bovendien twee dagen voordat de bestreden beslissing werd genomen had aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker besluit dat het intentioneel element van het begrip 'onderduiken' niet is vervuld.

5.3.7. Kernvraag is aldus of verweerder op 13 augustus 2025 inderdaad op regelmatige wijze geeft vastgesteld dat verzoeker was ondergedoken.

Of verzoeker kan beschouwd worden als "ondergedoken" moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening geeft in zijn arrest van 19 maart 2019 (HvJ 19 maart 2019, C-163-1, Jawo). Hierin stelt het Hof met betrekking tot het begrip onderduiken het volgende :

"56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

(...)

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

(...)

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

(...)

65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.

(...)

70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

5.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

5.3.9. Uit het arrest Jawo blijkt voorts dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

In casu werd niet vastgesteld dat verzoeker zijn woonplaats heeft verlaten zodat het vermoeden waarvan sprake is in bovenvermeld arrest niet speelt.

5.3.10. Wel wordt in de bestreden beslissing gewezen op het vermoeden vervat in artikel 51/5, § 6, derde lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 6. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving. Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt. Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in de volgende gevallen:

(...)

5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;”

Uit de bewoordingen van artikel 51/5, § 6, derde lid, 5° van de Vreemdelingenwet volgt dat het daarin vervatte vermoeden van onderduiken enkel kan worden toegepast indien voorafgaandelijk een minder dwingende maatregel voor vasthouding daadwerkelijk werd opgelegd. Het bestaan van een dergelijke maatregel vormt aldus een constitutieve voorwaarde voor de toepassing van dit wettelijk vermoeden.

De Raad dient evenwel samen met verzoeker vast te stellen dat nergens in de eerste bestreden beslissing gespecificeerd wordt welke minder dwingende maatregel voor vasthouding verzoeker niet zou hebben gerespecteerd. Evenmin blijkt uit de stukken vervat in het administratief dossier dat aan verzoeker een dergelijke maatregel werd opgelegd. De Raad wijst er in dit verband op dat de minder dwingende maatregelen voor vasthouding die de minister of zijn gemachtigde op grond van de Vreemdelingenwet kan opleggen sinds de wet van 12 mei 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen inzake het aanklampend terugkeerbeleid (BS 22 augustus 2024) op limitatieve wijze worden opgesomd in artikel 74/28 van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer, 2022-2023, doc. nr. 55-3599/001, 47 en 60*).

Artikel 74/28, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. De minder dwingende maatregelen voor vasthouding die de minister of zijn gemachtigde op grond van deze wet kan opleggen, zijn de volgende:

1° de verplichting zich te melden op bepaalde tijdstippen bij politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het aanwijzen van een verplichte verblijfplaats.

§ 2 (...)”

In casu blijkt nergens uit de stukken vervat in het administratief dossier dat de gemachtigde verzoeker de verplichting heeft opgelegd zich op bepaalde tijdstippen te melden bij de politiediensten of bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin blijkt dat werd overgegaan tot de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats. In de nota met opmerkingen gaat verwerende partij niet *in concreto* in op het betoog van verzoeker dat *in casu* geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 51/5, § 6, derde lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij beperkt er zich immers in wezen toe te herhalen dat toepassing kan gemaakt worden van voormelde wetsbepaling.

Hier ter terechtzitting op gewezen stelt de raadsman van verwerende partij niet te kunnen duiden of, en zo ja, welke minder dwingende maatregel voor vasthouding aan verzoeker werd opgelegd. Bij gebreke aan enige motivering in de eerste bestreden beslissing of enig stuk in het administratief dossier waaruit zou kunnen blijken dat aan verzoeker één van de in artikel 74/28, § 1 van de Vreemdelingenwet limitatief opgesomde minder dwingende maatregelen voor vasthouding werd opgelegd, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dergelijke maatregel niet zou hebben gerespecteerd. Het wettelijk vermoeden vervat in artikel 51/5, § 6, derde lid, 5° van de Vreemdelingenwet mist in die omstandigheden *prima facie* feitelijke en juridische grondslag.

5.3.11. In de nota's met opmerkingen voert verweerder evenwel aan dat *“(v)olgens artikel 51/5, § 6 Vreemdelingenwet wordt de vreemdeling die zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen inderdaad geacht te zijn ondergedoken (...)*.. Verweerder stelt voorts dat verzoeker *“volkomen voorbij(gaat) aan de motivering van de bestreden beslissing op basis van de bepalingen van de wet van 12 mei 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de Opvangwet inzake het aanklampend terugkeerbeleid. In het bijzonder het artikel 51/5, §6 dat uitdrukkelijk voorziet dat een vreemdeling geacht wordt te zijn ondergedoken wanneer de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen (...)*.”

Artikel 51/5, § 6, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt inderdaad dat de vreemdeling geacht wordt te zijn ondergedoken indien hij *“zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;*”

Artikel 74/25 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsmaatregel met toepassing van de artikelen 51/5, § 4, eerste lid, of 51/5/1, § 2, eerste lid, zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklampend begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure op te starten.

Het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling met het oog op zijn effectieve overdracht aan de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

1° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;

2° het identificeren van de obstakels voor overdracht van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;

3° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;

4° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om hem te vragen dat hij de nodige stappen onderneemt om de voor zijn effectieve overdracht vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Indien de vreemdeling niet meewerkt aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van de overdrachtsprocedure, wordt hij geacht te zijn ondergedoken, in toepassing van artikelen 51/5, § 6, of 51/5/1, § 4[°]

Daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geenszins verwijst naar artikel 51/5, § 6, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag om te besluiten dat verzoeker geacht wordt ondergedoken te zijn, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde zijn beoordeling in feite steunt op elementen die rechtstreeks verband bij het in artikel 51/5, § 6, derde lid, 3° van de wet vervatte wettelijk vermoeden. Zo wordt erop gewezen dat verzoeker niet is verschenen op het opvolgingsgesprek dat voor hem was vastgelegd bij de ICAM-coach op 15 oktober 2024, waarna tevens wordt vermeld dat hij zich nadien wél heeft aangeboden op de opvolgingsgesprekken van 26 november 2024 en 3 december 2024, maar zich vervolgens niet heeft aangeboden op 10 december 2024.

Wat de vaststelling betreft dat verzoeker niet is verschenen op zijn eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach op 15 oktober 2024, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoeker op 18 november 2024 per e-mail contact heeft opgenomen met de DVZ, waarbij hij de precaire verblijfssituatie van verzoeker heeft toegelicht en verzocht om een nieuwe datum voor dit gesprek vast te leggen (AD, stuk 33). Verder blijkt dat dit verzoek werd ingewilligd en dat verzoeker vervolgens werd uitgenodigd voor een opvolgingsgesprek op 26 november 2024 (AD, stuk 33), waarop verzoeker wel aanwezig was. Aldus blijkt dat de door de raadsman van verzoeker verstrekte toelichting ter verschoning van diens afwezigheid op het eerste opvolgingsgesprek door verweerder werd aanvaard. In de gegeven omstandigheden acht de Raad het dan ook *prima facie* kennelijk onredelijk dat het niet aanwezig zijn van verzoeker op het opvolgingsgesprek van 15 oktober 2024 alsnog aan verzoeker wordt tegengeworpen ter ondersteuning van de vaststelling dat verzoeker niet meewerkt aan het aanklampend begeleidingstraject. Dit klemt des te meer nu verzoeker zich nadien wel heeft aangeboden op de opvolgingsgesprekken van 26 november 2024 en 3 december 2024, die in het kader van dit aanklampende begeleidingstraject werden georganiseerd.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker zich niet heeft aangeboden op de afspraak van 10 december 2024, stelt de Raad vast dat de brief waarbij verzoeker uitgenodigd werd om zich op voormelde datum aan te bieden, blijkens de stukken vervat in het administratief dossier, volgde op de vaststelling dat de begeleiding door de ICAM-coach werd stopgezet op 3 december 2025 (AD, stuk 38). Bovendien wordt in de desbetreffende brief uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker zich dient aan te bieden “*met het oog op de organisatie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat met vasthouding in een gesloten centrum te dien einde*”. De Raad dient samen met verzoeker dan ook vast te stellen dat *prima facie* niet kan worden ingezien hoe deze brief kan bestempeld worden als een uitnodiging om zich aan te bieden “(op een gesprek dat) voor het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 (is) gepland”, nu nergens uit dit schrijven blijkt dat het doel van de afspraak erin zou bestaan de begeleiding van verzoeker verder te zetten in het kader van een aanklampend begeleidingstraject, doch integendeel de vasthouding van verzoeker met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de overdrachtsbeslissing beoogt. Op het betoog dat verzoeker in dit verband uiteenzet in zijn verzoekschrift wordt niet *in concreto* ingegaan in de nota met opmerkingen.

5.3.12. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de in artikel 51/5, § 6, derde lid, van de Vreemdelingenwet opgesomde situaties hypotheses betreffen waarin een verzoeker om internationale bescherming wordt geacht te zijn ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening (*Parl.St. Kamer, 2022-2023, doc. nr. 55-3599/001, 48*). Het betreffen derhalve situaties waarbij het intentioneel element, met name het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure teneinde de uitvoering van de overdracht te verhinderen, wordt vermoed, behoudens tegenbewijs. Verzoeker behoudt met andere woorden de mogelijkheid om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten (HvJ 19 maart 2019, C-163-1, Jawo, punt 70).

Verzoeker wijst erop dat uit de concrete chronologie van de feiten niet kan worden afgeleid dat hij zich doelbewust aan de bevoegde autoriteiten heeft willen onttrekken. Hij benadrukt dat zijn raadsman op 23 januari 2025 uit eigen beweging contact heeft opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken om te informeren naar de stand van zaken van het dossier. Op diezelfde dag werd door de administratie meegedeeld dat de termijn voor de Dublin-overdracht verstreken zou zijn en dat verzoeker zich opnieuw kon aanbieden met het oog op de verdere behandeling van zijn procedure in België. Verzoeker heeft zich vervolgens op 11 februari 2025 effectief aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoeker overeenstemt met de informatie vervat in het administratief dossier, en meer in het bijzonder de "interne nota" van 11 februari 2025 waarin wordt vermeld: "*Betrokken bood zich op 11.02.2025 aan bij het AMC. Er werd betrokkene geïnformeerd dat het akkoord ES nog steeds geldig is.*" (AD, stuk 45) Er kan dan ook *prima facie* niet blijken dat verzoeker door zijn handelen buiten het bereik poogt te blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, nu blijkt dat verzoeker zich twee dagen voor het treffen van de eerste bestreden beslissing heeft aangeboden bij de DVZ, een gegeven dat overigens geenszins wordt betwist in de nota's met opmerkingen van de verwerende partij.

De Raad kan verzoeker bijtreden daar waar hij betoogt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker zich op 11 februari 2025 persoonlijk heeft aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens te besluiten dat verzoeker geacht wordt ondergedoken te zijn. *In fine* van de eerste bestreden beslissing wijst de gemachtigde er enkel op dat verzoeker zich niet heeft aangeboden op de afspraak van 10 december 2024. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering waaruit blijkt dat het latere gedrag van verzoeker, en meer bepaald zijn effectieve aanbieding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 februari 2025, in aanmerking werd genomen bij de beoordeling of sprake was van onderduiken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening. De Raad stelt vast dat dit gegeven eenvoudigweg onvermeld blijft.

Ook uit de stukken van het administratief dossier kan op het eerste gezicht niet blijken dat de gemachtigde dit gegeven bij zijn beoordeling heeft betrokken. Hoewel uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker zich op 11 februari 2025 heeft aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD, stuk 45) en dat deze aanbieding bovendien werd voorafgegaan door een schrijven van zijn raadsman op 23 januari 2025 (AD, stuk 46), wordt dit element in geen enkel stuk aangehaald of besproken als onderdeel van de beoordeling of verzoeker al dan niet ondergedoken is. Integendeel, uit een interne nota van 13 februari 2025 (AD, stuk 47) blijkt dat enkel wordt vastgesteld dat verzoeker niet aanwezig was op de afspraak van 10 december 2024 en geen geldige reden zou hebben opgegeven, zonder dat hierbij enige melding wordt gemaakt van zijn latere aanbieding bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Prima facie blijkt aldus noch uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier, dat de gemachtigde, hoewel hij kennis had of minstens behoorde te hebben van deze relevante feitelijke elementen, het feit dat verzoeker zich kort vóór het nemen van de beslissing opnieuw bij de DVZ heeft gemeld, daadwerkelijk in zijn beoordeling heeft betrokken. Aldus kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing steunt op een zorgvuldige en volledige feitenvinding.

5.3.13. In de mate dat er in eerste de bestreden beslissing nog op wordt gewezen dat verzoeker tijdens zijn opvolgingsgesprek met de ICAM-coach op 3 december 2024 meedeelde dat hij, na overleg met zijn advocaat, besloten had om niet vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijk lidstaat, *in casu* Spanje, merkt de Raad op dat de enkele omstandigheid dat verzoeker te kennen geeft geen vrijwillige uitvoering te zullen verlenen aan het overdrachtsbesluit, niet volstaat om te besluiten dat hij als ondergedoken moet worden beschouwd. Het staat verzoeker in het kader van een Dublin-overdracht immers vrij ervoor te kiezen geen vrijwillige uitvoering aan het overdrachtsbesluit te verlenen. Ook al is het volkomen rechtmatig van verweerder om te trachten een vrijwillige uitvoering van het overdrachtsbesluit te bewerkstelligen kan aldus niet worden verondersteld dat verzoeker vrijwillig uitvoering moet geven aan dit besluit teneinde niet als ondergedoken te worden beschouwd. Uit het arrest Jawo van het Hof van Justitie kan bovendien niet worden afgeleid dat er sprake is van 'onderduiken' in de zin van artikel 29. 2 van de Dublin III-verordening van zodra wordt vastgesteld dat de vreemdeling weigert om vrijwillige uitvoering te geven aan het overdrachtsbesluit. Uit dit arrest volgt daarentegen dat er in beginsel slechts sprake is van 'onderduiken' wanneer de vreemdeling zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten. Er kan derhalve slechts sprake zijn van onderduiken als de vreemdeling doelbewust buiten het bereik van het bestuur blijft, wat *in casu*, gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen *prima facie* niet kan worden aangenomen.

5.3.14. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad dat *prima facie* aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker buiten het bereik van zijn diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd zodat de overdrachtstermijn tot maximaal achttien maanden kon worden verlengd, minstens blijkt geen zorgvuldige

voorbereiding van de eerste bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt *prima facie* aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voorgaande.

5.3.15. Het enig middel is in de besproken mate op het eerste gezicht ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.4. Betreffende het moeilijk te herstellen nadeel ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing tot betekening van de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 13 februari 2025

5.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is evident aanwezig wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat de vereiste om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze mag worden geïnterpreteerd, aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in gevallen waarin zij een verdedigbare grief aanvoeren.

5.4.2. Er dient in dit verband op gewezen te worden dat het Hof van Justitie reeds op consistente wijze heeft geoordeeld dat artikel 27.1 van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, aldus moet worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, het recht moet hebben om in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem vastgesteld overdrachtsbesluit zowel de toepassing van die verordening als de juridische en feitelijke situatie in de lidstaat waaraan hij wordt overgedragen te laten toetsen. Dit rechtsmiddel moet betrekking kunnen hebben op de eerbiediging van de procedurele waarborgen die in de verordening zijn vervat, waaronder de in artikel 29 van deze verordening vastgestelde termijnen (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, Shiri, punten 36-40).

Gelet op wat wordt uiteengezet in punt 4.3, waaruit blijkt dat verzoeker een verdedigbare grief inzake de toepassing van de Dublin III-verordening heeft aangevoerd, en aangezien reeds in een imminente tenuitvoerlegging van de overdracht aan Spanje is voorzien, moet *in casu* - gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak - redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker bij de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

5.4.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 13 februari 2025.

5.6. Inzake het overdrachtsbesluit met beslissing tot terugleiding naar de grens van 6 december 2025

5.6.1. Gelet op wat wordt uiteengezet in punt 4.3 kan *prima facie* niet worden aangenomen dat de gemachtigde op zorgvuldige en kennelijke redelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoeker als ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening kan worden beschouwd. Bijgevolg kan *prima facie* niet worden aangenomen dat de overdrachtstermijn op rechtsgeldige wijze werd verlengd van zes tot achttien maanden, en dient te worden vastgesteld dat de oorspronkelijke overdrachtstermijn van zes maanden reeds voorbij lijkt waardoor de verplichting om verzoeker terug te nemen vervalt en de verantwoordelijkheid voor behandeling van het beschermingsverzoek van rechtswege overgaat op België, conform artikel 29.2 van de Dublin III-verordening.

5.6.2. Dit wordt ter terechtzitting van 16 december 2025 niet betwist door de partijen. Immers, hierop gewezen stelt de advocaat van verzoeker dat overdrachtstermijn door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de verlengingsbeslissing dan is verstreken en België verantwoordelijk wordt met als gevolg dat de

overdracht niet wettig is. De raadsman van de verwerende partij stelt de redenering van de verzoeker te volgen, aangezien het overdrachtsbesluit steunt op het gegeven dat Spanje de verantwoordelijk lidstaat is, en dit niet langer correct zou zijn indien wordt vastgesteld dat de verlengingsbeslissing onterecht genomen werd en dat de gemachtigde zich daar in voorkomend geval naar zal moeten schikken.

5.6.3. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak besluit de Raad dat in de huidige stand van het geding *prima facie* niet kan worden vastgesteld dat Spanje wel degelijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming, en dat thans derhalve geen uitvoering kan worden gegeven aan het overdrachtsbesluit met beslissing tot terugleiding naar de grens. Bijgevolg komt het passend voor, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om ook de schorsing van de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit met beslissing tot terugleiding naar de grens van 6 december 2025 te bevelen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de algemene rolnummers RvV X en RvV X, worden gevoegd

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 3

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 13 februari 2025 wordt bevelen.

Artikel 4

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 6 december 2025 wordt bevelen.

Artikel 5

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 6

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftieng door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A. DECUYPER

K. ALLYNS